

Psalm 126. v. 6.

De, som saae med Graad skal høste med Glæde.

Taget i gudelig Betragtning,

Da

Brudgommen,

Velagtbare og Velsornemme Borger og Kande-Stober

SEIGNEUR

Hans Christian Byssing,

Med

Bruden,

Edle, Gud og Dydelskende Jomfrue,

Jomfrue

Dorothea Margaretha

Schmith,

Her i Bergen den 11. Febr. 1765.

celebrerede

Deres Høytidelige Bryllups - Fæst,

Erbodigst insinueret

Af

Brude - Huusets

Skyldige Tiener

H. O. N.

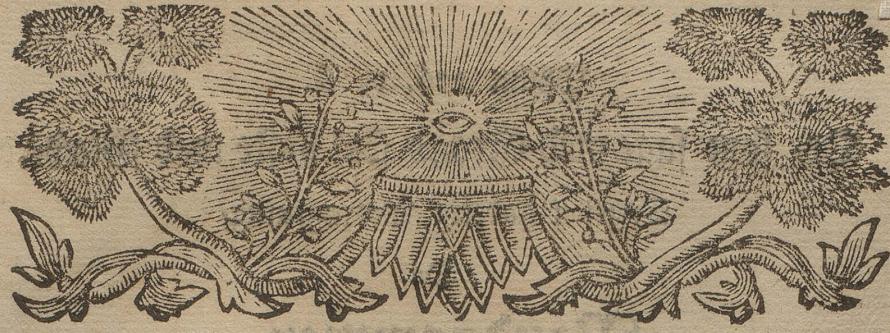
Imprimatur,

FRIDRICH ARNTZ.

B E R G E N ,

Trykt hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Rothere.

BN 420

WILHELMUS
SUNDAY MORNING 2 AM

D! store Jehova bor GUD,
Hvo kan det vel grandste ud?
Af os Mennesker paa Jorden,
Det som er din Visdoms Orden
Og en Afgrunds dybe Grund,
Rey! det kan vi ingen Lund;

Dog saa hidt vi har Forstand,
Og noget lit indlige kand
Her udi Naturens Rige
Kan mand der af see og sige!
At GUD er en Ordens GUD
Det ingen kan slætte ud.

Her er Lys og her er Mørk,
Her er Reign og her er Ørk,
Her er baade Flod og Fjærre,
GUD stee arbigt Lod og Ære,
Som saadant bestikke lod,
Ach! hvad est du Eyegod.

Her er Vinter sterk af Kuld,
Her er Sommer Frydesuld,
Her er Sædens modig Plage,
Her er Hostens Glæde-Dage,
Det här GUD bestikket saa
At vi deraf kan forstaae:

Det som vi og viude bør,
Han allene dette givør,
Og omberler Sorg til Glæde!
Derfor bør vi til ham træde;
Med Ven og Paakaldelse,
Han sin Raade vil betee.

Udi saadant Skue-Spil
Hør Brudgommen vendt sig til,
At modtage Et og Andet,
Som GU'D habde det beblændet
I Hands fire Regtestand
Nu han sig ret glæde kan.

Bed den femte Himmel-Brud,
Som ham blev tilsendt af GU'D
Med saa stor fornustes Gabe,
Som ey mange monne have,
Tilmeld og saa Øydefuld,
Det er meer end Verdens Guld.

Pastor Schmith nu sees her
Udi Hendes Lignelser,
Af Guds frygt og andet Gode,
Sem en Vin Øbist og en Pode,
Indsat i Vinstokken som
Hid hos os til Verden kom.

Dorthea GU'Ds Gabe er
Og sin Frelser haber ficer,
Hun ey Tiden hen bortsøber,
Men sin GU'D og Herre lobber
Baade Dag saa vel som Nat,
Har hun ham i Samfund sat.

Hbad kand her nu siges meer,
End som mange andre fleer,
Veed at tale om Brudgommen,
Byssing, det er joé fornummen
Han er en erfahren Mand,
Udi Sorg og Glæde-Stand.

Dersor beed at stikke sig,
Med Sin Brud saa yndelig/

At De kand som Engler lebe
Sammen, og i Glæde soæbe,
Til Guds ære, Lob og pris,
Som De var i Paradis.

Udi det og mange Aar,
GUD gib Dennem saadan Raar,
At De Sig i dig kand glæde,
Ingen Aarsag faaer at græde,
Gib, O! GUD det saa maa stee
Til dit Nabns Hukommelse.

Da er Foraars Sæde-Tid
Vendt til Hostens Sicke-Fryd,
Da Negerne de glad hiembølle
Til Guds Lob, Tak, pris og ære,
Saa omberles alle Ting
Her i Verdens Klode-Ring.

